

бува да клонѣтъ къмъ изпълняването на волята Му: рѣшихъ да поченж въ себеси тая непрѣстанна молитва, и съсъ това да отдалечѣж отъ умътъ си, както и отъ сърдцето си, съка мисль, съко желанье, които би били противоположни на Божята заповѣдь.

Молитвигѣ, които четѣхъ, като слово, бѣхж твърдѣ кжси; нѣ че ги мразяхъ (припознавамъ ги, напротивъ, неизбѣжни въ служенъето, за да утвърдѣтъ внимаванъето), нѣ защото умътъ ми е направенъ така щото му е невъзможно да чете отъ тѣхъ по-много врѣме безъ да са распилей, и така, да кажемъ, да стане неспособенъ за молба.

Като се мѣчяхъ да имамъ всекога Бога за свидѣтель на мислитѣ си, безъ да си уморявамъ съсъ това умътъ, да го распявамъ, това моленъе на умътъ си бѣше за мене пълно съсъ прѣлестъ. Като бѣхъ убѣденъ че сми съкога прѣдъ Бога, че е въ насъ, или по-добрѣ че сми въ него, намирахъ самотата отъ день на день по-малко грозна. «Не сжмъ ли въ изрядно дружество? казувахъ си, и се усѣщахъ спокоенъ; пѣяхъ си и си тананикахъ съсъ удоволствие, съсъ любовь.

« Е какво! казвахъ въ себеси, ако, като ме улови нѣкоя треска, умрж, да ли сичкитѣ мои, които отъ първо съжеляванъето за изгубванъето ми, ще наскѣрби, не ще намѣрятъ малко по малко силата за да доджтъ на себеси? Е добрѣ, на мѣсто гробъ, една тъмница се затваря върху ми: трѣбува ли да вѣрва човѣкъ че нѣма да намѣрѣтъ всекога сжщата сила въ Бога? »

Молихъ му се за тѣхъ съсъ сичкитѣ сиди на душята си, и често молитвигѣ ми бѣхж съдружени